

Mariae Virginis Sacratiss. Miracvlorvm Libri Tres

Vismara, Ercole

Mediolani, 1579

Mirac. Virg. XLII. Virgo à filio uitae aeternitatem equiti impetrat; quia die sibi dicato, ab eripienda Virginitate puellae, quae Maria dicebatur, se continuit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64305)

infortunium aequo animo ferebat. Fortè, cùm matutinarum precationum signum aere campano exauditum esset, è lecto caput extulit, ac de more, ecclesiaeq. instituto manus ad coelum extollens, se Deo piè commendauit. Repentè autem diuina pulchritudine mulierem praestantem & ueneratione dignā uidit, quae eximiam eius patientiam miris laudib. effrens haec ita locuta est. Velim scias acceptissimas, & maximè gratas esse assiduas tuas preces immortalī Deo, quib. uictus tibi honestissima quaeq. liberalissimè pollicetur, & offert. cura ergo, ut perducaris ad Mariae templum, atq. illam ibi ex animo pro salute tua obsecra. Statim enim senties, quid coelestes uires possint. Stās ante Virginis simulacrum, post aliquas preces, sibi pristinam ualitudinem, atq. alterius etiam oculi tamdiu amissam lucem restitutam uidet. Quae res incredibili admiratione omneis populos, & nationes affecit, ac inde ipsi Virgini apud omneis maxima solidaq. laus & gloria emanauit.

MIRAC. VIRG. XLII.

Virgo à filio uitae aeternitatem equiti impetrat; quia die sibi dicato, ab eripienda Virginitate puellae, quae Maria dicebatur, se continuit.

Ditissimus, & strenuus eques, licèt ad uxorem nunquam animum appulisset, illam cōiugij uitam otio nimis plenam existimans, erat tamen in libidinē ualde propensus, mulierumq. consuetudine ad coecam cupiditatem explendam abu-

K tebatur.

tebatur. Forte Normandiae regionem petens, ut equestribus ludis interesset, in ipso itinere uenustissimam adolescentulam conspexit; e qua non prius declinauit oculos, quam toto pectore flamma concepta fuerit. Ad eius patrem fidum amicum misit, qui illi aurum, & adolescentulae pretiosam uestem polliceretur; ut ea potiri posset. Id cum impetratu facillimum fuisset, apud auarissimum parentem, qui etiam rei familiaris angustia premebatur; infelix puella patris iussu ad equitem deducta est, filiae enim uirginitatem improbus pater debebat. miserimè ipsa tristabatur, ac se se graui solitudine interimebat; & uirginitatis carissimo pignore spolianda esset. Illi uero eques respondit, Quid fles puella? quo nomine appellaris? ad hostem ne, an ad amicum te accedere putas? Ipsa inquit Mariae mihi nomen est, flendi autem iustissima est causa; cui melius esset honestè nunc mori, quam amisso pudicitiae flore turpiter uiuere. Illam enim ego uirgini sanctè promiseram. Quod si parentis mei paupertas non obstitisset, iam uirginum alicui ordini sub uirginis ditio- ne me addixissem. Vix ea dixerat, cum Dei max. pietate ita diuino afflatu sauciatum fuit cor equitis, ut omnino immoderata illa libidinis flamma extincta fuerit. Ad eam ipse conuersus ita loqui coepit. Postquam haec est uirgini sanctissimae dicata; postquam tu Maria appellaris, maris stella, & tranquillitas, per sanctam huius noctis religionem testor ex animo meo omnem nefarij stupri cupidinem qua incensus, & inflammatus fueram, concidisse. Quinimo haec nox mihi in clarissimam lucem conuersa est, qua offusae tenebrae ex animo meo expelluntur. Quia autem
intelli-

intelligo, te honesto desiderio trahi, ac rapti, ut in virginū aliqua religione, virgini virgo inseruias, me tibi huius rei auctorem, & adiutorem polliceor. Cum ergo sub equitis fide, tota nocte intacta iacuisset, postero die in equum infiliēs, una cum ipso abiit, & prope illum locum, ubi equestres ludi celebrandi erant, ipsius auspicio sacro piarum uirginum coetui fuit dicata. Praeterea eam ob causam multa ille promisit, futurum dicens, ut ibi omneis ipsas quotannis inuiseret. Forte miser in ipsis ludis occisus; & in arena ipsa, more eius prouinciae, non sine maxima funebri pompa sepultus est. Interim adolescentula, virgini sanctissimae summa ope placere studebat, ad quā à teneris omne animi studium cōtulerat. Deinde optatum equitis aduentū, cuius causa in illum ordinem cooptata fuerat, expectans, illius salutem Christo piaeq. matri non sine maximis lacrymis quotidie commendabat. Sed quia sanctimonialium praefecta, se ab equite deceptam dicebat, qui ex ijs, quae innumerabilia promiserat, nihil re ipsa praestabat; adolescentula uersabatur in acerbissima solitudine. Quare Virginem suppliciter rogabat, ut uel de illo aliquid nuntij perferri sineret, uel ipsa dolorem leniret. Saepius uocata pietatis parens tandem aduenit, prostratamq. & dolore examinatam erexit, & consolata est. Te, inquit, summi regis filia luctum omnem iubet deponere. Ille. n. castè, & sanctè à te dilectus eques in primo certaminis cōgressu interfectus, in eo loco, in quo concidit, reconditus est. Sed quia nominis mei obseruantia, se ab eripienda tibi uirginitate abstinuit; & illum peccatorū omnium ex animo poenituit, coelo

fuit adiudicatus. Quamobrè ad praefectam propera;
atq. illi dic uerbis meis; ut equitis cadauer in arena
sepultum sacro loco inferendū curet, ne sancto, ac
pio christianae sepulturae honore careat. Vt uerò
idipsum clariori indicio comprobetur, in cadaueris
ore purpuream rosam, quae extra solū progressa est,
reperietis. Haec, uti audiuerat, puella praefectae nun-
ciauit. At ipsa illud fictum esse existimans, nunciae
uerbis nullam adhibuit fidem: cui iterum ad Virgine
confugienti, ipsa praecepit, ut incredulam moneret,
uti incredulitatis illo peccato sacerdoti prius pat efa-
cto, nudis pedib. per torum coenobiū ambularet; de-
inde illud purè, ac sincerè perageret, quod prius iussū
fuerat. Nullam ergo moram produxit; sed ijs omnib.
praestitis quae Virginis nomine praecepta fuerant,
florentis rosae indicio repertum equitis cadauer, in
sacro loco sepeliendum, non sine maximo honore, su-
nebrisq. precationib. curauit.

MIRAC. VIRG. XLIII.

*Pictorem cadentem Virginis imaginis, quae ab ipso tunc
pingebatur, manus retinet.*

Belga pictor praestantissimus consueuerat sem-
per Virginis imaginem omni pulchritudinis
genere studiosè exornare. Quòd si cacodaem-
on pingendus erat, eum turpissimum, & foedisimū
summa ope exprimere conabatur. Eam ob rem ma-
xima ira accensus improbissimus noctu dormientem
pictorem adiuit, ab eo causam flagitans, cur secum tā
grauem